

ROBERT A. HEINLEIN
INFANTERIA STELARĂ

SF MASTERS

„*Infanteria stelară* continuă să rezoneze și să strălucească; o carte a cărei popularitate nu s-a diminuat, în ciuda trecerii anilor.“

SF Reviews

„Genialitatea lui Heinlein își atinge punctul culminant în acest roman, un clasic al genului, care a rămas la fel de relevant și în vremurile noastre, ca în momentul în care a fost scris... Narațiunea are un ritm alert și te ține cu sufletul la gură.“

SF Site

„Un roman în care scenele de luptă sunt creionate cu multă eleganță.“

Science Fiction Weekly

„Calitatea narațiunii și claritatea ideilor ridică această carte pe primele locuri în topul literaturii science-fiction.“

The Guardian

„Ideile inovatoare ale lui Heinlein ne-au deschis calea. El este singurul care ne poate spune cum arată viitorul.“

Tom Clancy

„Heinlein și-a pus amprenta asupra tuturor scriitorilor de science-fiction din prezent.“

Connie Willis

„Un roman science-fiction extraordinar.“

Jo Walton

ROBERT A. HEINLEIN

INFANTERIA STELARĂ

Traducere din limba engleză și note
de Radu Haulică

PALADIN

Motto:

Libertatea nu este niciodată inalienabilă, trebuie răscumpărată periodic cu sângele patrioților, altfel întotdeauna dispare. Dintre toate aceste așa-zise „drepturi naturale ale omului“ care au fost inventate, libertatea este cel mai puțin probabil să fie ieftină și nu este niciodată lipsită de costuri.

*Sergentului Arthur George Smith – soldat,
cetățean, om de știință – și tuturor sergenților
de pretutindeni care au trudit să facă bărbați
din niște băieți.*

R.A.H.

Capitolul 1

Haide, maimuțelor!

Ce, oți vrea să trăiești veșnic?

Sergent necunoscut, 1918

Întotdeauna tremur din toate încheieturile înainte de o coborâre. Am făcut injecțiile, evident, și pregătirea sub hipnoză, și e de la sine înțeles că nu îmi poate fi cu adevărat frică. Psihiatrul navei mi-a verificat undele cerebrale, mi-a pus tot felul de întrebări prostești în timp ce dormeam și zice că nu e vorba de frică, că nu e nimic important – e ca neastâmpărul unui cal de curse la linia de start.

Nu știu ce să spun, n-am fost niciodată cal de curse. Dar cert este că sunt mort de speriat de fiecare dată.

Cu treizeci de minute înainte de coborâre, după ce ne adunaserăm toți în incinta de lansare a navei *Rodger Young*, șeful de pluton ne inspecta. De fapt, șeful nostru de pluton, locotenentul Raszak dăduse colțul la ultima coborâre și-i ținea locul sergentul de pluton, sergentul naval de carieră Jelal. Jeleu era un fino-turc de pe Iskander de lângă Proxima. Mic și oacheș, arăta ca un funcționar, dar îl văzusem doborând doi soldați loviți de amoc –

iar soldații erau atât atât de mari, încât trebuise să-și ridice mâinile ca să-i poată apuca –, i-a dat cap în cap ca pe două nuci de cocos și a făcut un pas înapoi, ca să nu cadă peste el.

În afara orelor de serviciu nu era rău – pentru un sergent. Ne lăsa chiar să-i spunem „Jeleu”. Nu și pe recruți, bineînțeles, dar pe oricine care fusese măcar o dată lansat în luptă.

Acum însă era la datorie. Noi ne verificaserăm deja echipamentul de luptă („e pielea ta în joc, înțelegi?”), sergentul de pluton ne verificase atent la apel și acum Jeleu ne verifica și el, încruntat, nelăsând să-i scape nimic. S-a oprit lângă bărbatul din fața mea și i-a apăsă butonul de pe centură care îi oferea informații despre starea fizică.

– Ieși din formație!

– Dar, dom' sergent, e doar o răceală. Doctorul a spus...

Jeleu nu l-a lăsat să termine.

– „Dar, dom' sergent!” l-a maimuțărit el răcnind. Doctorul nu face coborâri, și nici tu, cu un grad jumate de febră. Crezi că am timp să stau la cioace cu tine fix înaintea unei coborâri? *Ieși din formație!*

Jenkins a plecat, supărat și nervos. Nici mie nu mi-a picat bine. După moartea Locotenentului, toți fuseseră promovați, iar eu devenisem comandant adjunct al secției a doua a plutonului, și urma să am un loc gol în echipa mea la coborâre. Nu era bine deloc. Asta însemna că un om rămânea descoperit, dacă dădea de greu și avea nevoie de ajutor.

Jeleu n-a mai eliminat pe nimeni. S-a așezat în fața noastră, ne-a cântărit din priviri și a clătinat din cap cu tristețe.

— Ce adunătură de maimuțe! a mârâit. Dacă o încasați toți acum, poate reușesc și ei să obțină echipajul pe care-l vedea locotenentul în voi. Sau poate că nu, la cum arată recruții care ajung la noi zilele astea. Vreau doar să vă aduc aminte, maimuțoilor, strigă el luând brusc poziție de drepți, că fiecare dintre voi a costat guvernul, cu tot cu arme, armură, muniție, dispozitive și antrenament, cu totul, punând la socoteală și faptul că sunteți niște mâncăi – a costat, așa, în mare, mai bine de juma de milion. Adăugați și cei trei' de cenți cât faceți voi cu adevărat și ajungeți la o sumă frumușică. Așa că aveți grijă să le aduceți înapoi! ne-a ordonat uitându-se urât la noi. Ne putem lipsi de voi, dar nu ne putem lipsi de costumul ăsta dat dracu' pe care-l purtați. Nu vreau eroi în unitatea asta, nici locotenentului nu i-ar plăcea. Aveți o treabă de făcut, coborâți, o faceți, vă țineți urechile ciulite pentru semnalul de extracție, vă prezentați pentru recuperare încolonați ca la carte. S-a înțeles? Ar trebui să știți planul, a continuat după ce s-a mai uitat o dată urât. Dar unii dintre voi n-au minte, așa că n-ai ce hipnotiza, deci vă fac un rezumat. Veți fi aruncați în două linii de ambuscadă, calculate la intervale de doi kilometri. Luați reperele față de mine, aflați poziția și distanța față de colegii de grupă, în ambele sensuri, cât timp căutați acoperire. Ați pierdut deja zece secunde, așa că faceți zob tot ce pică în bătaia armelor până asolizează și capetele de flancuri. (Vorbea despre mine – în poziția de comandant adjunct urma să fiu flanc stâng și n-aveam pe nimeni care să-mi asigure spațele. Am început să tremur.) Când asolizează și ele,

refaceți rândurile, egalizați intervalele! Lăsați orice deoparte și faceți asta! Douăsprezece secunde. Pe urmă avansați în salturi, din doi în doi, comandantii adjuncți se ocupă de cadență și ghidează încercuirea, a zis el uitându-se la mine. Dacă faceți asta cum trebuie – deși mă îndoiesc –, flancurile se vor întâlni când sună rechemarea... și atunci, vlea acasă. Întrebări?

Nicio întrebare; niciodată nu erau. A continuat:

— Încă ceva. Țsta-i un raid, atât, nu o bătălie. E o demonstrație de forță armată și de intimidare. Misiunea noastră e să-i arătăm inamicului că am fi putut să-i distrugem orașul, dar n-am făcut-o și că nu e în siguranță, chiar dacă nu-i acoperim sub bombe complet. Nu luați prizonieri. Veți ucide doar dacă n-aveți încotro. Dar toată zona de angajare trebuie să fie spulberată. Să nu vă prind înapoi la bord cu bombe nefolosite, puturilor. Ați înțeles? Bădăranii lui Raszak au o reputație de păstrat, a spus și s-a uitat la ceas. Locotenentul mi-a zis, înainte să crape, să vă transmit că o să fie tot timpul cu ochii pe voi, în fiecare clipă... și că se așteaptă să fiți excepționali.

S-a uitat la sergentul Migliaccio, comandantul primei secții.

— Cinci minute pentru părinte.

Câțiva băieți au rupt rândurile și au îngenunchiat înaintea lui Migliaccio. Și nu doar cei care îi împărtășeau crezul – musulmani, creștini, gnostici, evrei, era disponibil pentru oricine voia să schimbe câteva cuvinte cu el înaintea unei desantări. Am auzit că pe vremuri preoții unităților militare nu luptau cot la cot cu ceilalți, dar nu pricep cum vine

treaba asta. Cum poate adică un preot să binecuvânteze un lucru pe care el nu e dispus să-l facă? În orice caz, în Infanteria Mobilă *toată lumea* face coborâri și *toată lumea* luptă – preotul, bucătarul, scribul Bătrânului. Odată ce ne dădeam drumul pe tub nu mai era picior de Bădăran la bord – în afara lui Jenkins, evident, și asta nu din cauza lui.

Eu nu m-am dus la el. Mi-era frică să nu mă vadă cineva că tremur, și oricum Părintele mă putea binecuvânta la fel de bine de unde era. Dar a venit el la mine în timp se ridicau ultimii întârzieri și și-a lipit casca de-a mea, ca să nu fim auziți.

– Johnnie, mi-a șoptit, asta e prima ta coborâre ca subofițer.

– Mda.

De fapt nu eram subofițer, așa cum Jeleu nu era cu adevărat ofițer.

– Fii atent, Johnnie. Nu da colțul. Nu încerca să câștigi vreo medalie.

– Ăăă, mersi, părinte. N-o să încerc.

A mai adăugat ceva, cu blândețe, într-o limbă pe care nu o cunoșteam, m-a bătut pe umăr și s-a grăbit înapoi la secția lui.

– Drepti! a urlat Jeleu și toți ne-am conformat.

– Platoon!

– Secțieeeee! s-au auzit, ca un ecou, Migliaccio și Johnson.

– Pe grupe, babord și tribord, pregătiți de lansare!

– Secție! Ocupați capsulele! *Mișcarea!*

– Grupă!

A trebuit să aștept ca grupele patru și cinci să ocupe capsulele și să avanseze spre tubul de lansare,

abia după aceea a apărut capsula mea pe șina de babord și am urcat în ea. Mă întrebam dacă și pe veteranii ăia i-o fi apucat tremuriciul când au urcat în calul troian. Sau poate m-apucă doar pe mine. Jeleu verifica fiecare om care era etanșat, apoi m-a etanșat și pe mine. În timp ce făcea asta s-a aplecat deasupra mea și mi-a spus:

— Să n-o dai în bară, Johnnie. E exact ca la un exercițiu.

Capacul s-a închis deasupra mea și am rămas singur. Auzi, „la fel ca la instrucție“! Am început să tremur ca varga.

Pe urmă l-am auzit în căști pe Jeleu, din tubul liniei centrale:

— Punte! Bădăranii lui Raszak... gata de lansare!

— Șaptesprezece secunde, locotenent, s-a auzit contraltoul vesel al doamnei căpitan și m-a iritat faptul că i-a spus lui Jeleu „locotenent“.

Ce-i drept, locotenentul nostru era mort și probabil că Jeleu urma să fie promovată în funcția lui; dar noi tot Bădăranii lui Raszak eram.

— Noroc, băieți! a adăugat.

— Mulțam, căpitane.

— Pregătiți-vă! Cinci secunde.

Eram legat cu totul – peste abdomen, frunte, tibii. Dar tremuram mai rău ca niciodată.

E mai bine după ce ești lansat. Până atunci, stai acolo în beznă, înfășurat ca o mumie pentru a putea opune rezistență accelerației, abia reușind să respiri. Știi că, și dacă ți-ai putea deschide casca (dar nu poți), în jurul tău, în capsulă, e doar azot; și mai știi și că în jurul capsulei se află tubul de

lansare și că oricum, dacă nava e lovită înainte să te lanseze, nu ai nicio șansă, vei muri acolo, imobilizat, neajutorat. Din cauza așteptării asteia nesfârșite în întuneric apare tremuratul – începi să crezi că au uitat de tine, că nava a fost lovită și a rămas pe orbită, moartă, și imediat îți vine și ție rândul, fără să te poți mișca, sufocându-te. Sau e o orbită de prăbușire și ăsta ți-e sfârșitul, în caz că nu te prăjești în timpul coborârii.

Apoi programul de frânare al navei a intrat în funcțiune și m-am oprit din tremurat. 8 g, aș spune, sau poate că 10. Când o femeie manevrează nava, călătoria nu este deloc plăcută; te alegi cu vânătaii sub fiecare curea. Da, da, știu că sunt mai bune la pilotat decât bărbații – au reacții mai rapide și rezistă la mai mulți g. Intră mai repede, ies mai repede, așa că toată lumea are mai multe șanse. Dar asta nu înseamnă că-ți place să-ți fie strivită coloana cu de zece ori greutatea ta normală.

Dar trebuie să recunosc, căpitanul Deladrier știe ce face. Nu a fost pic de ezitare după ce *Rodger Young* a terminat de frânat. Am auzit-o strigând aproape instantaneu:

— Tubul liniei centrale, foc!

S-au simțit două lovituri de recul când Jeleu și sergentul de pluton interimar au fost lansați – și imediat:

— Tuburile de la babord și tribord, foc automat!

Și noi, restul, am început să fim lansați.

Poc! Și capsula ta e smucită o poziție mai în față, *poc!* și e smucită iar, întocmai cartușelor care alimentează camera unei arme automate de pe vremuri. Noi chiar asta eram, numai că țevile armei

erau două tuburi de lansare înfipte într-un transportor spațial și fiecare cartuș era o capsulă în care încăpea, la limită, un infanterist cu tot echipamentul de luptă.

Poc! Eu eram obișnuit cu poziția numărul trei, evacuat rapid; acum eram la coadă, ultimul lansat după trei grupe. Așteptarea e obositoare, chiar și când se lansează o capsulă pe secundă; am încercat să număr hopurile – *poc!* (doisprezece) *poc!* (treisprezece) *poc!* (paisprezece – suna ciudat, capsula era goală, Jenkins ar fi trebuit să fie în ea) *poc!*...

Și *zbang!* – e rândul meu, capsula se izbește de pereții camerei de lansare; pe urmă *BUUUM!*, explozia te lovește cu o forță care face manevrele de frânare ale căpitanului să pară o joacă.

Apoi, deodată, nimic.

Absolut nimic. Niciun sunet, nicio apăsare, nicio greutate. Plutești în întuneric – în cădere liberă de la aproximativ cincizeci de kilometri, deasupra atmosferei propriu-zise, te îndrepti, lipsit de greutate, spre suprafața unei planete pe care n-ai mai văzut-o niciodată. Dar acum nu mai tremuram – așteptarea de dinainte e criminală. Odată lansat, nu mai poți fi rănit – dacă e să nu meargă ceva cum trebuie, totul se întâmplă atât de repede, încât nici n-apuci să-ți dai seama că mori.

Proape imediat, am simțit capsula răsucindu-se și legănându-se, apoi s-a echilibrat și mi-am simțit greutatea în spate – greutate care a crescut rapid până la greutatea normală pentru acea planetă, (0,87 g, ni se spusese), în momentul în care am atins viteza limită din stratul superior, rarefiat, al atmosferei. Un pilot care este un adevărat artist

(și căpitanul era unul) se va apropia și va frâna, astfel încât viteza ta de lansare, când ești expulzat din tuburi, să te plaseze în stare de inerție, staționar în spațiu, raportat la viteza de rotație a planetei la acea latitudine. Capsulele încărcate sunt grele și străpung curenții rarefiați ai atmosferei superioare fără devieri prea mari – numai că un pluton tot se împrăștie în timpul coborârii și nu cade în formația perfectă în care a fost lansat. Cu un pilot fără experiență iese chiar mai rău, poate lansa un echipaj pe o suprafață atât de mare, încât nu mai reușește nici măcar să ajungă la locul de recuperare, nici vorbă să-și mai îndeplinească și misiunea. Un infanterist poate lupta doar dacă altcineva îl duce acolo unde e nevoie de el – de fapt, cred că piloții sunt la fel de importanți ca noi.

Îmi puteam da seama, după cât de lin a intrat capsula mea în atmosferă, că fuseserăm lansați cu un vector lateral apropiat de zero, așa cum trebuia. Mă bucuram – nu numai pentru că urma să asolizăm în formație compactă, deci nu mai pierdeam timp cu regruparea, dar și pentru că un pilot care te lansează cum trebuie va fi inteligent și precis la recuperare.

Carcasa exterioară a intrat în combustie și s-a desprins – neuniform, pentru că începusem să mă rostogolesc. Apoi s-a dus și restul și m-am echilibrat. Frânele de turbulență ale celei de-a doua carcasa au pornit și călătoria a devenit mai dură, apoi și mai dură, pe măsură ce se consumau una câte una, și a doua carcasa începea să se facă bucăți. Una dintre chestiile care-l ajută pe un infanterist să apuce pensia este că învelișurile care se desprind

de pe capsulă nu numai că îl încetinesc, dar mai și umplu cerul din zona țintă cu atât de multe reziduuri, încât un radar prinde reflexia a zeci de ținte pentru fiecare persoană lansată, oricare dintre acestea putând fi un om, o bombă sau orice altceva. Destul cât să-i provoace unui computer balistic căderi nervoase – ceea ce se și întâmplă.

Pentru ca distracția să fie mai mare, nava mai împrăștie și o serie de ouă false în secunde ce urmează coborârii, și ele cad mai repede, fiindcă nu se cojesc. Ajung sub tine, explodează, aruncă „oglinzi” pentru radare, funcționează chiar ca dispozitive de emisie-recepție, se deplasează lateral ca niște proiectile, și fac tot felul de manevre care sporesc confuzia comitetului de primire de la sol.

Între timp, nava e fixată riguros pe semnalul direcțional al șefului de pluton, ignorând bruiajul radar pe care l-a creat, și îți urmărește traiectoria, calculându-ți impactul, pentru coborâre.

Când a doua carcasă s-a dus, a treia carcasă mi-a deschis automat prima parașută. N-a ținut mult, dar nici nu trebuia; o smuceală pe cinste la o accelerație de câțiva g și ea s-a dus în treaba ei, iar eu, în a mea. A doua parașută a ținut un pic mai mult, a treia și mai mult. Începuse să se facă tot mai cald în capsulă și așteptam asolizarea.

A treia carcasă a fost înlăturată după ce a dispărut și ultima ei parașută și acum nu mai aveam nimic în jurul meu în afara costumului blindat și a unui ou de plastic. Eram încă prins înăuntrul lui, nu mă puteam mișca – trebuia să decid cum și unde urma să asolizez. Fără să-mi mișc brațele (oricum nu puteam), am apăsat cu degetul mare

pentru o scanare a împrejurimilor pe care am parcurs-o când s-a aprins pe dispozitivul dinăuntru căștii, în fața frunții.

Trei kilometri – un pic mai aproape decât mi-ar fi plăcut, mai ales neînsoțit. Oul interior atinsese viteza constantă, nu mai avea rost să rămân în el, iar temperatura lui de suprafață arăta că nu avea să se deschidă automat prea curând – așa că am atins un comutator cu degetul mare de la mâna cealaltă și m-am descotorosit de el.

Prima încărcătură explozivă a tăiat toate curelele; a doua a făcut oul de plastic să explodeze în opt bucăți – și gata, eram afară, în aer, *vedeam!* Mai mult, cele opt bucăți erau căptușite cu metal (în afara micii porțiuni prin care preluasem imaginea scanată) și aveau să proiecteze reflexia unui om în armură. Orice cititor de radar, om sau robot, ar fi întâmpinat greutăți încercând să mă dibuiască printre reziduurile din jurul meu, ca să nu mai punem la socoteală și miile de alte bucăți și fragmente de sub mine și de deasupra, cale de câțiva kilometri în toate direcțiile. Când i se face instrucția, un infanterist mobil e lăsat să vadă, și cu ochiul liber, și prin radar, cât de derutantă e o coborâre pentru forțele de la sol – fiindcă te simți cumplit de vulnerabil acolo sus. E ușor să intri în panică și ori deschizi o parașută prea devreme, devenind o țintă facilă (ca o rață leșinată – oare rațele leșină? Dacă da, de ce?), ori n-apuci s-o deschizi și îți rupi gleznele, dar și coloana și craniul.

Așa că m-am întins ca să mă dezmoțesc și m-am uitat în jur. Apoi m-am aplecat iar și m-am îndreptat, într-un picaj stil rândunică, cu capul în

jos, și am privit cu atenție. Era noapte acolo jos, conform planului, dar ochelarii cu infraroșu îți permit să evaluezi teritoriul destul de bine după ce te obișnuiești cu ei. Râul care tăia orașul de-a curmezișul era destul de aproape, sub mine, și se apropia cu viteză, strălucind limpede, cu o temperatură mai mare decât cea a terenului. Nu îmi păsa pe ce parte a lui asolizăm, dar nu voiam să cad în el pentru că m-ar fi încetinit.

Am văzut o străfulgerare undeva în dreapta, aproximativ la altitudinea mea; vreun băștinaș ostil de jos nimerise probabil o bucată din oul meu. Așa că am deschis prima parașută imediat, intenționând, dacă era posibil, să ies de pe ecranul lui în timp ce urmărea țintele care-i apăreau în raza de acțiune. M-am pregătit pentru șoc, l-am suportat, apoi am plutit în jos vreo douăzeci de secunde înainte de a renunța la parașută – nu voiam să atrag atenția și mai mult asupra mea, căzând la o viteză diferită de cea a obiectelor din jurul meu.

A funcționat, din moment ce n-am pățit nimic.

Când mai aveam vreo două sute de metri, am deschis a doua parașută... am văzut că mă purta către râu, mi-am dat seama că aveam să trec la aproape treizeci de metri deasupra unui fel de depozit cu acoperiș plat de pe mal. Am desprins parașuta și am asolizat destul de bine pe acoperiș, chiar dacă m-a zgâlțâit un pic, grație propulsoarelor costumului. În cădere, am căutat semnalul sergentului Jelal.

Și mi-am dat seama că eram pe partea greșită a râului: steaua lui Jeleu apărea pe inelul-busolă dinăuntrul căștii mult la sud față de cum ar fi trebuit

să fie – eram prea în nord. Am pornit grăbit către marginea dinspre râu a acoperișului localizând direcția și distanța față de comandantul de grupă care venea după mine și am văzut că se afla la peste un kilometru și jumătate de poziția normală.

— Ace, adună-ți trupa, i-am zis și am aruncat o bombă în spatele meu, sărind de pe clădire peste râu.

Ace a răspuns exact așa cum mă așteptam. El ar fi trebuit să fie în locul meu, dar nu voise să renunțe la grupa lui – în orice caz, nu-i plăcea să primească ordine de la mine.

Depozitul a explodat în spatele meu și suflul m-a lovit în timp ce eram încă deasupra râului, în loc să fi ajuns la adăpostul clădirilor de pe partea cealaltă, cum ar fi trebuit. Aproape că mi-a dat giroscopapele peste cap și aproape că m-a dat și pe mine peste cap. Setasem bomba să explodeze peste cincisprezece secunde... sau nu? Mi-am dat brusc seama că mă lăsasem dus de val, cel mai rău lucru pe care îl poți face după ce ajungi la sol. „La fel ca la instrucție“, așa se proceda, cum îmi spusese și Jeleu. Nu te grăbi, fă-o ca lumea, chiar dacă îți ia cu jumătate de secundă mai mult.

Când am atins pământul, am localizat iar poziția lui Ace și i-am spus din nou să-și alinieze grupa. Nu mi-a răspuns, dar deja începuse alinierea. L-am lăsat în pace. Cât timp Ace își făcea treaba, n-avea decât să fie arogant – pentru moment. Dar la bordul navei (dacă Jeleu mă păstra în gradul de comandant adjunct) trebuia să găsim la un moment dat un loc să stăm de vorbă între patru ochi și să ne lămurim care era șeful. El era un

caporal de carieră, eu eram doar un subcaporal¹, ocupând provizoriu poziția de comandant adjunct, dar îmi era subordonat și nu e bine să accepți obrăznicii. Nu pe termen lung cel puțin.

Dar nu aveam timp să mă gândesc la asta; în timp ce săream peste râu am văzut o țintă care îmi făcea cu ochiul și voiam să ajung la ea înainte ca altcineva s-o observe – un grup minunat de clădiri publice, din ce se părea, în vârful unui deal. Temple, poate... sau un palat. Erau la câțiva kilometri în afara zonei stabilite, dar una dintre regulile unei operațiuni „distruge și fugi” este să folosești cel puțin jumătate din muniție în afara zonei vizate; astfel, inamicul nu știe unde te afli de fapt – asta, și să te miști continuu, să faci totul repede. Întotdeauna ești complet depășit numeric; surpriza și viteza te salvează.

Îmi încărcam deja lansatorul de rachete în timp ce-l verificam pe Ace și-i spuneam pentru a doua oară să-și adune rândurile. Vocea lui Jeleu a ajuns la mine peste instrucțiunile mele, pe circuitul pentru tot efectivul:

— Pluton! În salturi! Înainte!

Șeful meu, sergentul Johnson, a repetat:

— În salturi! Numerele impare! *Avansați!*

Aveam ce face pentru următoarele douăzeci de secunde. Am sărit pe cea mai apropiată clădire, am pus lansatorul pe umăr, am reperat ținta și am apăsat primul trăgaci pentru a lăsa racheta să-și vadă ținta, apoi am apăsat al doilea trăgaci, și ducă-se, am sărit înapoi pe pământ.

¹ În original *lance*, cuvântul a fost tradus „subcaporal”, echivalentul în armată al caporalului clasa a III-a (n. red.).